

Maródi Éda: Ajándék

Már bekopogott a tél az ablakon és havat hozó szürke felhők gyülekeztek a város felett, amikor Peti a játszótéren üldögélve azon gondolkodott, hogy idén mivel ajándékozza meg a nagymamáját karácsonyra.

Zsuzsi nagyi, mint mindig, most is ott üldögélt a játszótérhez közeli ház egyik földszinti ablakában és nézte a téren játszó gyerekeket. Régóta betegeskedett már, csak ritkán ment ki sétálni, a bevásárlásban is a gyerekei segítették. Petiék a közelben laktak, így naponta találkozhatott a nagyival, ha más nem, messziről dobott egy nagy pusztit a földszinti ablak felé. Most is így tett és már szaladt is tovább a következő mászókéra, Zsuzsi nagyi pedig kedves mosollyal nyugtázta az újabb mutatványát. Egyszer csak hatalmas pelyhekben hullani kezdett a hó, mintha fehér pillangók milliói repkedtek volna mindenfelé. Hamarosan a játszótér is vastag fehér szőnyeg takarta be. A gyerekek sikoltoztak örömeikben. Voltak, akik hóembert építettek, voltak, akik hógolyozni kezdtek, néhányan pedig a szánkójukért szaladtak haza. Peti is szorgosan formálta a golyókat és hangosan nevetve szaladt a társai után. Zsuzsi nagyi az ablakból gyönyörködött a hóesésben és jókat kuncogott magában, amikor egy-egy hógolyó sikeresen betalált. Teljesen bele is feledkezett a hógolyócsatába. Ábrándozását Peti szakította félbe, aki finoman megkocogtatta az ablakát.

- Petikém! Csak meg ne fázz! – hallatszott nagyi aggódó hangja, miközben kinyitotta az ablakot.
- Szia, nagyikám! Dehogyan fázok meg, nincs is hideg. Ugye milyen szép az első hó?
- Gyönyörű, életem, nekem nagyon megnyugtató – válaszolta a nagyi. Én szeretem a telet, ilyenkor valahogy minden egy kicsit elcsendesül és békésebb lesz.
- Hoztam neked valamit. Csukd be a szemed és nyújtsd ide a kezed! – kérte Peti és azzal óvatosan a nagyi kezébe tett valamit.
- Jaj, hát ez meg mi a csoda! – sikított fel halkán a nagyi. Amikor kinyitotta a szemét és megpillantotta, mi került a tenyerébe, alig akart hinni a szemének. Egy szépen formázott hószívecske volt az.
- Ez valami gyönyörű, Petikém! Ezt te csináltad?
- Gondoltam, hozok neked egy kis kóstolót az idei első hóból! – viccelődött Peti. Vigyázz rá, mert hamar elolvad!
- Hát persze, hogy vigyázok rá! – mondta nagyi, és mintha egy hópihe csillant volna meg a szemében. Legalábbis Peti így látta. Gondolhatta is, hiszen a szél a nyitott ablakon át a szobába is befújta a hópihéket.

- Nagykám, te mikor hógolyóztál utoljára? – kérdezte Peti.
 - Már az idejét sem tudnám megmondani, olyan régen volt az, fiam. De azt biztosan tudom, hogy hószívecskét még sosem kaptam senkitől, pedig nagyon sok telet megéltem már.
 - És mond csak nagyi, te mit szeretnél karácsonyra?
 - Petikém, én annál szebb ajándékot, mint amit ma kaptam, elképzelni sem tudok.
- Peti nem mert megkérdezni a nagytól, mi volt az az ajándék és egy kicsit el is szomorodott, mert most már biztos volt abban, hogy bármit is ad majd a nagyinak karácsonyra, nem az övé lesz a legszebb.
- Biztos valaki már jóelőre elküldte az ajándékát a nagyinak, nehogy a posta késve hozza – morfondírozott magában Peti.

Teltek-múltak a hetek és végre eljött a szenteste. Idén a család a nagyinál ünnepelt. Peti már nagyon izgatott volt és a kíváncsiság is furdalta, vajon mi lesz az az ajándék, aminek a nagyi annyira örült pár héttel ezelőtt. A karácsonyfa körül már ott váraoztak a szebbnél-szebb csomagolópapírba bújtatott ajándékok. Peti az izgalomtól a vacsora végét is alig tudta kivárni, pedig ha nem lett volna szenteste, szívesen maradt volna még az asztalnál, mert a nagyi híresen finoman főz és ma a kedvencéből is készített neki. Az ajándékozás előtt a nagyi kért szót, és arról a napról kezdett el mesélni, amikor leesett az első hó. Peti is világosan emlékezett erre a napra, hisz olyan szép volt, ahogy a hó először beköszöntött. A nagyi elmondta, hogy ezen a napon kapta meg élete legszebb ajándékát. Majd felállt az asztaltól és kicsoszogott a konyhába. Mindenki kíváncsian várta a nagyt, aki hamarosan vissza is jött a kezében tartva valamit.

- A hószívecske! – kiáltott fel Peti.
- Igen, Petikém. A hószívecske. A legszebb ajándék, amit valaha kaptam. Nincs díszes dobozban, nincs csillogó papírba csomagolva és sehol sem vásárolható meg. Nekem mégis a legkedvesebb. Köszönöm szépen! – és hosszan átölelte Petit.
- De hogy-hogy nem olvadt el? – álmélkodott Peti.
- Vigyáztam rá, Petikém, ahogy kérted.

Peti nagyon boldog volt és mintha egy hópihe csillant volna meg nagyi szemében, mint azon a napon, ott az ablakban, amikor leesett az első hó. Legalábbis Peti így látta.

- De most nem is esik a hó... – motyogta Peti csak úgy csendesén magának, és mélyen elgondolkodott.

A hószívecskés karácsony. Így emlegeti mindenki ezt a karácsonyt a családban. Jó pár év eltelt azóta. Peti is felnőtt már, nem kergeti hógolyóval a társait a játszótéren. Most már tudja, hogy nem hópihe csillogott azon a napon, ott az ablakban, a nagyi szemében.